

öled való-
 emlékezned,
 beküldött
 oszvimmer
 zeretnének
 ot a »Kis
 vastad már
 szórakoz-
 való s csak
 szorgalmas
 Nincs tudó-
 aszt vársz ;
 ény nincs
 t szavakat
 az emberek
 ő, hanem
 mód hosszú
 sok kezdő-
 iparkodjál
 anyt-vetett
 upa jelest
 dicséretet
 rált. Rontó
 majd csak
 l. — Szabo
 en veszem,
 ejtvénykéd
 t a legtöbb
 még annak
 knál sem
 ajd máskor
 n. Aldunai
 de azok az
 érdekesek,
 - Schillin-
 dolgozatát.
 közlendők
 dat, sajná-
 csak írom
 nden egyéb
 secskéd és
 int gyakor-
 - Salamin
 s szól. —
 simitással
 közlésének.
 allal, mely
 ár meg is
 szabatosan
 kból keve-
 - Riszdor-
 r rég nincs
 nem lehet
 másik talán

NÉMA KÖNYÖRGÉS. (Lásd a 138. lapon.)

aeum-épület.
 esten.

XXXVII. kötet, 9. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. szeptember 1-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

OST már aztán elhallgatott Tilda, de kissé megvigasztalta az Ottika pillantása. Mert Ottika egész rokonszenvvel nézett reá, magában pedig ilyenformát gondolt:

— Ez a Dorka úgy beszél, mint valami rossz kedvű nevelőnő... az én öreg Malvina kisasszonyom szokott néha ily keményen szólni. Szegény Tilda!... még pirongatják, mert szereti a kis testvéreit... bizonyosan jobban szereti, mint Dorka.

De Ottika sokkal neveltebb leányka volt, hogysen ne érezte volna, hogy neki nem szabad ebbe a dologba beleszólnia. Inkább arra gondolt tehát, hogy valami kellemesebb tárgyról csevegjenek. Megpillantotta a zongorát.

— Ah, zongoráztok is? kérdé.

— Én nem, felelé Dorka, de Tilda játszik, még pedig igen szépen... szeretném, ha nagymama felszólítaná, hogy zongorázzon.

— Jaj, ne emlegesd, még meg találják hallani, szólt Tilda élénken. Tudod, hogy mióta költözködésben vagyunk, nem gyakoroltam magamat és nem tudok mások előtt játszani.

— Dehogynem tudsz. Ne hidd el Ottika, mert Tilda igazán igen szépen játszik...

— Azt csak te mondod, kis Dorka mama... de még ha úgy volna is, te még sokkal szebben rajzolsz, mint ahogy én zongorázok és mégsem szereted, hogy mindenki nézegesse a rajzaidat.

— Az más, hogy *mindenki*.

— Oh, te rajzolsz? szólt Ottika. Rajzolni én is nagyon szeretek, tudok is már egy kicsit, a mesterem nagyon biztat. Nem mutatnád meg a rajzaidat?

Dorka egy pillanatig habozott, de Tilda már fölugrott és csakhamar nagy rajzmappával tért vissza.

— Megmutogathatom neki, ugye kis Dorka mama?

— Ha érdekl, nem bánom. Csak-hogy közte van talán az a nehány rajz, a mely ellen kifogása van a nagymamának... azokat nem...

— Oh, azok nincsenek már itt... én épen tegnap nézegettem.

Dorka mégis át akarta nézni a rajzlapokat, de épen ekkor a másik szobából a nagymama hangja hallatszott:

— Kedves Dorkám, keresd meg a kicsinyeket, Gizikét és Károlykát, és vedesd be őket ide a nénihez.

Dorka fűgén távozott, Tilda pedig nevetve mondá:

— Megállj csak, Ottika... ha a kicsikék ide is bejönnek... adj nekik az asztalról egy-egy darab kalácsot... neked meg fogja Dorka engedni, nem pirongathat, mint engemet.

Ottika ámulva nézett rá.

— Pirongatna téged azért, hogy kis testvéridnek valami jót adsz? Oh, Tilda... de hát Dorka olyan kemény szivü a testvéreihez...?

Tilda, akárhogy nem akarta is, elpi-rult, de gyorsan félrefordult, hogy Ottika észre ne vegye; aztán könnyedén felelé:

— Oh, nem azért mondtam én... Dorka nagyon jó, csak túlságosan aggó-

dik és azt mondja, hogy a kicsinyeknek nem szabad torkoskodni; a mi nekik való, azt megkapják... De én tudom, hogy sokszor még többet szeretnének... csak hogy Dorka engedelme nélkül nem kaphatnak, a nagymama egészen reá bízta őket, nekik Dorka igazi kis mamájok. Ők nem is emlékeznek kedves jó mamánkra, kit oly korán elvesztettünk. Oh, Ottika, ugy-e szomorú, hogy nincs mamánk!

Ez valóban mindig nagyon szomorú dolog, de ha már a Gondviselés így határozta, mégis aránylag kevés panaszuk lehetett a Pataki ezredes gyermekeinek, mert ott volt a jó nagymama, a ki majdnem épen úgy gondjukat viselte, mint az édes anyjok. Tilda voltaképp már csak homályosan emlékezett édes anyjára, mert ő maga is kicsike leányka volt, mikor a mama meghalt, akkoriban ő még nem is igen tudta jól megérteni e csapást. De most, hogy már nagyobb lett, néha úgy beszélt, mintha azóta mindig siratná. A jó Ottikát ez teljesen meghatotta. Gyöngéden megölelte Tildát.

— Szegény Tilda! Bizony szomorú! Mamád bizonyosan ép úgy szeretne téged, mint engem az én édes aranyos mamácskám. De én is szeretlek már is... ugy-e jó barátnök leszünk?

Erre Tilda örömtől ragyogó arccal viszonzta az ölelést. Aztán elhelyezkedtek a pamlagon s nézegették a Dorka rajzait, mialatt Dorka épen bevezette a másik szobába a kicsi Gizikét és Károlykát.

A rajzok valóban igen csinosak voltak s Ottika minduntalan fölkiáltott: »Jaj de szép!« Egyszerre pedig hangosan föl-kaczagott.

— Jaj de furcsa! Jaj de pompás!

Tilda oda pillantott a rajzra, mely Ottikát annyira megnevettette. Tréfás rajz volt, mely egy nőt ábrázolt, amint ropant réműlettel fut, elveszti kalapját, napernyőjét, utána pedig kinyujtott nyakkal sziszegve, szárnyait csattogtatva szalad rettenetes üldözője, — egy liba.

Igen ügyes torzrajz volt, de Tildának az arcán valami nyugtalanság látszott. Odasugott Ottikának:

— Ne ne vess hangosan... Dorka ott van a másik szobában s mindjárt kitálja, min nevensz, aztán elveszi a rajzokat. Ez épen egyik azokból a rajzokból, melyeket nem akar senkinek mutatni. Itt van a többi is, én tudom és azt akarom, hogy épen ezeket lásd, mert ezek a legjobbak. Várj csak, mindjárt találunk másikat.

De Ottika rátette a kezét a rajzokra.

— Nem... ha Dorka nem akarja, akkor én nem nézem meg.

— Ej, bohóság. Hiszen te láthatod, te úgy sem ismered azokat az embereket, a kik itt ki vannak figurázva. Ez a liba-história az én zongoramesternőmmel esett meg, a ki nagyon félénk volt s egy napon az ablakból néztük, mint fut a liba elől. Dorka lerajzolta s a zongoramesternő aztán maga is nevetett a rajzon, de a nagymama tulságosan komolyan vette a dolgot és azt mondta Dorkának, ne rajzoljon effélét, mert megeshetik, hogy valaki megharagszik, ha megtudja, hogy ilyen figura-képet csináltak róla. Azóta Dorka nem is rajzolt effélét, de van itt még a régiiek közül egynehány... mindjárt rátalálunk.

De Ottika gyöngéd, finom érzésű leánya volt s így szólt:

— Nem, nem, Tilda, azokat ne mutasd. Dorka azt hiszi, hogy nincsenek itt, azért engedte, hogy kezembe vegyem a rajzait. Hát csak a többit mutasd, a melyeket ő maga is mutatna.

— Oh de jó és kedves vagy te, Ottika, szólt Tilda őszintén. Talán épen olyan jó, mint a kis Dorka mama. Ne legyetek már olyan nagyon is jók, mert akkor én nagyon szégyenkezni fogok köztetek. Sokszor úgy röstellem... mert én is igazán jó akarnék lenni, de hát nem tehetek róla, mikor eszembe jut valami, kimondom vagy megteszem és csak azután veszem észre, hogy nem volt helyes. És a nagymama meg Dorka bosszankodnak.

— Oh, az rajtam is sokszor megesik, hogy hiábavalóságot fecsegek, biztatta Ottika nevetve. És én azt hiszem, te sokkal jobb vagy nálamnál, mert én nem igen tudnám eltűrni, hogy pirongasson valaki, a ki olyan fiatal, mint Dorka. Ha az öregek teszik, az más, nekik joguk van hozzá.

— Csakhogy, tudod, Dorkának mindig igaza van, felelé Tilda egy kis sohajjal és őszintén. Dorka a milyen szép és kedves, épen olyan jó és okos és őt mindenki kénytelen szeretni.

— Én pedig téged is foglak szeretni, még ha nem vagy is olyan roppantúl tökéletes.

Tovább nézegették a rajzokat s Tilda büszkén mutatott egy-egy különösen szép darabot.

— Ugy-e szép? Ugy sajnálom, hogy nekem semmi tehetségem sincs a rajzhoz.

De a kis Niki, az még talán Dorkán is túl fog tenni, mert már most is meglepően rajzol.

Ottika, elmerülve a rajzok nézésébe, nem igen figyelt e szavakra s jóformán nem is hallotta. Pedig jó lett volna.

Ezalatt Dorka a másik szobában abban fáradozott, hogy az öt éves Gizike és a hat éves Károlyka illedelmesen viselkedjenek a vendég előtt. Ez különben most nem is volt nehéz, mert a grófné nagyon szerette a kis gyermekeket, tudott velök bánni s a két kicsike néhány perc mulva már tökéletes barátsággal kapaszkodott a nénike ölébe; Gizike javában mesélte egy szegény kis madárka szomorú történetét, mert épen ma délután a kertben találtak egy holt madárkát, melyet bizonyosan kánya vágott agyon, de aztán elejtette; Károlyka pedig tanácsot kért a nénikétől, miképen lehetne a szegény madárkát úgy eltemetni, hogy ha mégis föl talál ébredni, hát kimehessen.

A grófné dédelgette, kényeztette a kicsikéket, aztán megígértette a nagymamával, hogy elhozza néha-néha őket is az udvarhelyi kastélyba. Ott vannak ám szép madárkák! Van még papagáj is, mely beszélni tud.

Alighogy Gizike és Károlyka ezt hallották, hát persze nem volt többé maradásuk. Mikor mennek oda megnézni a beszélő madarat? Most mindjárt? Vagy holnap? Mért nem mindjárt? Bohó kis gyermekek szokása szerint faggatóztak s a nagymama attól tartott, hogy most már alkalmatlanok a grófnénak. Intett tehát Dorkának, ki rögtön megértette.

(Folytatása a 134. lapon.)

Dorkán is
is megle-

nézésébe,
jóformán
lna.

szobában
es Gizike
sen visel-
különben
a grófné
et, tudott
ny percz
l kapasz-
jávában
szomoru
n a kert-
t, melyet
de aztán
esot kért
szegény
na mégis

eztette a
nagyma-
őket is
annak ám
bagáj is,

lyka ezt
bé mara-
gnézni a
? Vagy
Bohó kis
gatóztak
gy most
. Intett
tette.

SZEMBEKÖTŐSDI. (Lásd a 140. lapon.)

(Folytatás a 132. laphoz.)

— Gizike, Károlyka, most már megyünk. Az oszonnátok készen van.

Ezuttal még az oszonna sem vonzotta a két kicsikét, inkább maradtak volna ott annál a kedves nénikénél. A grófné pedig, ki nagyon szerette a gyermekeket kényeztetni s nem vette észre a nagymama intését, majdnem rossz néven vette, hogy Dorka elrontja az ő multságukat. Azt persze nem tehette, hogy engedetlenségre bátorítsa a kicsinyeket, kik végre kénytelen-kelletlen kísértáltak Dorkával a szobából; de a grófné megint olyat gondolt, a mi nem igen nagy dicséret volt Dorkára nézve.

— Ugy látom, ez a kis Dorka csakugyan kissé tulságosan elbizakodott. Parancsolgat, intézkedik s a kicsinyekkel érezteti a hatalmát. Ezt nem igen szeretem. Alighanem az a szerény, szelid Tilda lesz a kedvenczem.

Kevéssel ezután a grófné és Ottika elbucsztak, miután még egyszer megígértették a nagymamával, hogy nem sokára viszonzni fogja a látogatást, még pedig Dorkával és Tildával.

Amint Ottika ismét a hintóban ült mamájával, ez mosolyogva kérde:

— No's, kedvesem, hogy vagy megelégedve a látogatással? Nem csalatkoztál-e?

— Oh nem, kedves mama! Nagyon meg vagyok elégedve, felelé Ottika élénken. Azt hiszem, igen kellemes órákat fogok velök tölteni, kivált Tildával.

— Ugy? Tehát már választottál is? Gyorsan elhatároztad, melyik lesz a kedvenczed.

Voltakép pedig örült a mama, mert maga is Tildát szerette meg jobban.

— Tudod, kedves mamácskám, magyarázta Ottika, tudod, az első pillanatban azt hittem, hogy Dorka valóságos angyal... olyan szép... és olyan ügyes, olyan okos... de aztán utoljára mégis csak úgy gondolom, hogy azt a kedves szerény Tildát jobban fogom szeretni.

— Nem csodálom. Magam is úgy vettem észre, hogy Dorka kissé elbizakodott és hiu, nagyon is sokat tart a maga ítéletére s képzelem, hogy Tildán teljesen uralkodik. Tilda pedig szerény, szelid és engedelmes.

— És nagyon szereti Dorkát, oh de nagyon. Mindig azt mondja, hogy szeretne olyan lenni, de nem tud, mert feledékeny, rendetlen, szeleburdi.

— No, ezzel csak azt mutatja, hogy nem igyekszik szépíteni a hibáit, pedig a ki belátja, miben hibás, az már félig megjavult. Szeretem, kedves Ottikám, hogy Tilda megtetszett neked s őt választod barátnődnek. Azért természetesen szivesnek és barátságosnak kell lenned Dorka iránt is. Remélem, jövő hetfőn mind a ketten ellátogatnak hozzánk, azontul pedig gyakran lesztek együtt és szabad idődet kedves játszótársakkal fogod eltölthetni.

Amint haza értek, Ottikának apróra el kellett mindent beszélnie Malvina kisasszony és Ernő előtt. A nevelőnő elégedetten mondá:

— Sejtelmem volt, hogy Tilda fog jobban megtetszeni. Inkább is egymáshoz valók.

— Oh, de Dorka olyan szép és kedves, olyan nagyon szép! mondá Ottika.

Malvina kisasszony annyira szerette az ő kedves növendékét, hogy az ő számára nem létezett szebb leányka a világon. Szinte boszantotta, ha mást szebbnek mondtak, még ha Ottika maga mondta is most Dorkáról. Azért tehát így szólt:

— Kedves Ottikám, azt nem szabad sokra tartani, ha valakinek szép arczocskája van. A szépség nagyon mulandó és voltaképp semmi érdem, sőt veszedelem, mert hiuvá, elbizakodottá teszi az embert. Attól tartok, hogy az a Dorka is hiu és elbizakodott leányka.

— Nem tudom, mondá Ottika elgondolkozva. Nekem is úgy látszott, de olyan rövid ismeretség után nem merném még rá mondani.

— Azt jól teszed, szólt Ernő. Én nem látom át, hogy ha valaki szép, mért kellene mindjárt hiunak és elbizakodottnak lennie.

— Hiszen nem is mondom, mentegőzök Ottika. Csak úgy gondoltam... és Malvina kisasszony is azt mondja...

— Malvina kisasszony még nem is ösmeri.

— Igaz, igaz, szólt a nevelőnő. Talán nem is volt helyes, hogy azt mondtam. De én csak régi tapasztalás után mondom... mert rendszeren úgy szokott lenni. Azért gondolom, hogy ez a Dorka is talán kissé nagyon is sokra tartja magát.

— De a többiek még többre tartják őt, jegyzé meg Ottika. Szinte megirigyeltem, mikor láttam, mennyire szeretik azt a kis Dorka mamát.

— Kis Dorka mamát? szólt Ernő nevetve. Ugyan fura nevet találtak ki neki.

Ekkor aztán Ottika megmagyarázta, hogyan jutott Dorka ahhoz a névhez. Azután beszélt a többiekéről is. Ernőt különösen érdekelte a két ikertestvér, a akik olyan garabonczás hirben állanak.

— Ezeket szeretném mielőbb ismerni, mondá. Megkérem a mamát, hívja meg őket is.

— Oh, az nem jó lesz, jegyzé meg Ottika nagyon élénken.

— Nem jó lesz? Miért?

— Mert... izé... hogy is mondjam...

— No csak ki vele!

— Hát... igen... azok még kicsinyek hozzád... de ha nagyobbak volnának is... nem hozzád valók... ők majd csak a falusi iskolába fognak járni a parasztfiuk közé.

— Hát aztán? Semmi közöm hozzá, hova járnak iskolába, csak ügyes, derék ficzkók legyenek. Különbén a nevelő ur azt mondta, hogy ez nagyon jó iskola s magam is ismerek ott egy pár igen derék fiut.

— Természetesen, ott is lehetnek igen jóra való gyermekek, szólt közbe Malvina kisasszony. De az is igaz, hogy ott igen könnyen juthatnak rossz társaságba, durva, neveletlen, garázda fiuk közé. Az ilyen pajtások pedig nem valók a gróf Udvarhelyi fiának.

— No, majd meglátjuk, szólt Ernő. Én különben most azt szeretném legjobban, ha ez a szeles, esős időjárás véget érne. Akkor elmehetnénk már ismét egyszer a tóra csónakázni.

— Jaj de jó volna! mondá Ottika

— No, no... az még kérdés, szolt Malvina kisasszony. Az a nagy tó nem olyan ártatlan dolog. Igen mély ám ott a viz és ha valami baj történnék, hamar megesik a veszedelem. Ernőnek egészen más, ő jól tud uszni.

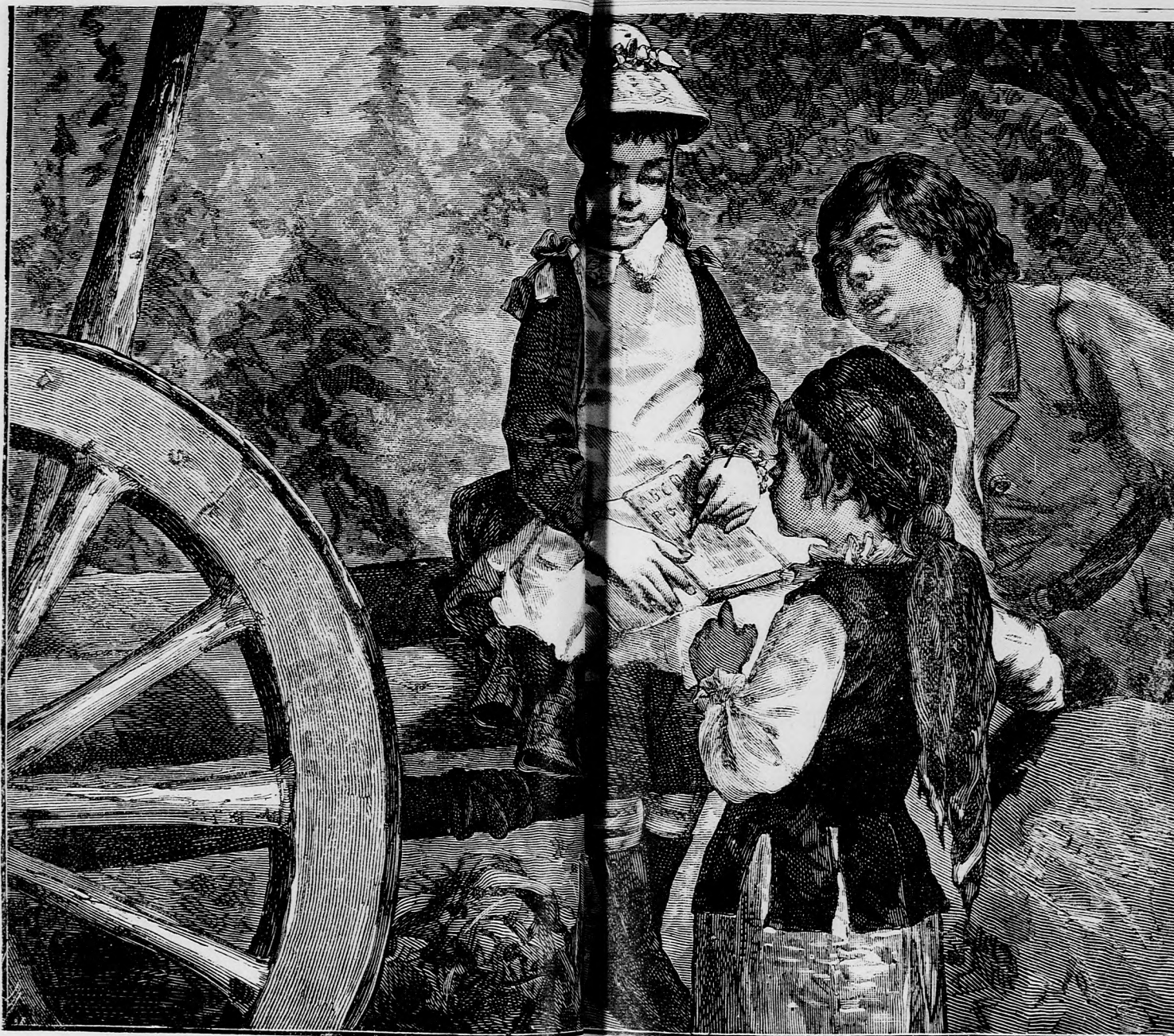
— De egymagam csak nem csónakázhatom, az nagyon unalmas. Szeretném tudni, valjon annak a két kis garabonczás fiúnak hasznát lehetne-e ott venni?

— Bizonyosan! felelé Ottika. Ha csakugyan olyanok, mint mondják, akkor az efféle multság nagyon kedvökre való lesz.

— Ugy hát majd egyszer rendezünk kirándulást a tóhoz.

— De előbb meg kell kérdezni a mamát, jegyzé meg a nevelőnő komolyan.

Ottika látta, hogy Malvina kisasszony ezt kissé kelletlenül mondja, mint a kinek nem igen tetszik a

A KIS TANÍTÓSD (a 142. lapon.)

dolog. Ugy is volt, mert a szigorú, komoly nevelőnő nem igen szerette ezt az egész históriát és ilyenformát gondolt:

— Szép, szép, de még sincs rendjén. Ottika és Ernő nagyon is jószívűek és szüleik is épen olyanok. Pedig az már mégsem járja, hogy a gróf ur gyermekei együtt csónakázzanak afféle vásott fiukkal, a kik csak oda a parasztiskolába járnak.

El is tökélte magában, hogy vigyázni fog, nehogy tulságosan nagy legyen a barátság.

Még a vacsoránál is a látogatásról és a kis rokonokról beszélgettek s mikor a gróf hallotta, mi ket mondanak Dor-káról, így szólt:

— Csakugyan nagyon szép és nagyon okos? Akkor az édes anyjára ütött, a kit jól ismertem. Az is rendkívül szép és kedves volt s e mellett a legnemesebb

szívü, önfeláldozó, okos és szilárd. Mindnyájan szerettük és bámultuk.

A grófné, de még Malvina kisaszony is elhallgattak. Valami titkos kis lelkifurdalást éreztek, hogy volt-e okuk rosszat gondolni Dorka felől?

Ez alatt amott a Pataki ezredes házában is sok szó volt az előkelő gazdag rokonokról, de ott mindnyájan egyetértettek, hogy Ottika is, mamája is nagyon kedvesek. Alig várták, hogy megjőjjön az ideje, a mikor látogatóba mehetnek a kastélyba. Végre megérkezett a napja s már indulásra készülődtek. Dorka már föl is volt készülve s épen a két ikertestvérrel alkudozott.

— Niki, de komolyan meg kell ám ígéred, hogy jól viseled magadat, a mig oda leszünk.

— Ne félj semmit, kis Dorka mama, hiszen már mondtam, hogy nagyon jó leszek.

— Mondtad és remélem, hogy meg is tartod a szavadat. És nemcsak magad fogsz szépen itthon játszani, hanem Eduskát sem fogod semmi pajkos csinyre bátorítani. Legjobb szeretném, ha itthon maradhatnék, de nagymamácska azt kívánja, hogy én is menjek. Pedig nem lesz nyugtom, csak ha komolyan ígéred, hogy nagyon, de nagyon jók lesztek.

— Hogyne! Persze hogy nagyon jók leszünk! felelé Niki. Majd meglátod kis Dorka mama, olyan jók leszünk, de olyan jók, mint... mint izé... mint...

— Mint az angyalka! segíté ki a kis Gizike, látva, hogy Niki nem tudja kitalálni, mihez hasonlítsa magát.

— Igen, mint egy pár angyal, épen olyanok leszünk, bizonykodék Niki.

— És te is ígéred, Eduska?

— Hogyne! Ha Niki olyan lesz, mint az angyal, akkor én is épen olyan leszek.

(Folytatása következik.)

NÉMA KÖNYÖRGÉS.

(Képpel a czimlapon.)

MEGFOGTALAK, *ugy-e bizony?*

A horogra akadtál!

Vesztedre vált a csalétek

Melyet mohón bekaptdál.

Nem fogsz többé uszkálgatni,

A hűs vízben vidoran,

Zsirba süt majd a szakácsné

S széjjel morzsol a fogam.

Hogy rám bámul! Tátogatja

Széles száját hangtalan...

Talán épen kegyelmet kér

A szegény boldogtalan.

Legyen hát! Megkegyelmezek.

Lesz majd ugy is jó ebéd.

Visszadobom a patakba,

Elje tovább életét.

AZ ADOTT SZÓ.

— Beszélyke. —

OMPÁS! kiáltá Kálmán ujjongva s tapsolva.

Egy sereg fiu között állt s épen azon tanakodtak, miként töltsék el a holnap szünnapot. — De egyszerre elgondolkodott s lopva intett egy barátjának, Ferinek, hogy közeledjék. Kissé zavartan mondá neki:

— Egészen megfeledkeztem valamiről. Azt hiszem, holnap legjobb akaratom mellett sem mehetek veletek.

— No persze! Mit fecsegsz itt összevissza? Ha te nem jössz velünk, nem süls el a mulatságunk és nem lesz benne semmi örömünk. Halljátok csak, fiuk! s a többiekhez akart fordulni, hogy így aztán a tiltakozást felidézze s Károlyt határozatában megingassa.

— Csitt, hiszen nem mondtam, hogy bizonyos vagyok benne... csakogy tartok tőle.

— De hát miért? Mi akadályozhatna abban, hogy egy ilyen kellemes kirándulásban részt vehess?

— Biztosítalak, hogy én fájlalom leginkább; de majd megfélekedtem, hogy legelső szünnepomat már régebben elígertem valakinek.

— Kár! Valjon, lássuk csak, nem igazithatnád el valamiképen... vagy pedig...

De Feri elhallgatott, mert tudták ők mindannyian, hogy Kálmán szavartató fiú s ha valamit megígért, azt bármi jöjjön is közbe, hiven szokta teljesíteni.

— Sajnáljuk, mondá Feri pár pillanatot múlva. Tudom, úgyis hasztalan próbálnánk eltántorítani szándékodtól. De legalább mondd meg, ugyan kihez ígértél el?

— Csak nevetnétek, ha megmondanám; viszonzá Kálmán mosolyogva, mert tudta, hogy barátai különösnek találnák, ha megmondaná, miképen fogja tölteni a szünnepot. — Jobb, ha azt elhallgatom.

— A mint tetszik, mondá Feri kissé sértődve.

A többi fiú nem egyezett bele oly könnyedén s Kálmánnak sok önuralomra

volt szüksége, hogy a kisértésnek ellenálljon.

Mikor Kálmán hazament, anyjának első szava az volt:

— Holnap szünnepotok van, ugy-e? Lám, előbb megtudtam, mint hazajöttél.

— Csakugyan! Valjon ki ujsághozhatta el?

— Nem találod ki? Ezelőtt néhány perccel a ház előtt álldogáltam, mikor az öreg Józsi bácsit a toló-széken erre eltolták.

— Igazán?! Így hát sokkal jobban van, ha már legalább a toló karosszékében kimozdulhat a szobából.

— Úgy látszik. De még rendkívül gyöngö. Ő mondta nekem: Ép most hallottam, kedves hugom, hogy holnap az iskolában szünnep van s a fiad...

— Megígérte nekem, hogy ezt a napot nálam fogja tölteni és felolvas nekem, fejezé be Károly nevetve. Nagyon szivesen meg is teszem, kedves anyácskám, habár pajtásaim neheztelnek egy kicsit, hogy nem tartok velök a holnapi kirándulásukon.

— Tökéletesen igazad van, kedves fiam, ha megtartod a szavad, viszonzá az anya, habár látta, hogy ez valóban áldozat fia részéről.

Midőn a következő reggel a nap verőfényes volt, a jó anya sajnálkozva gondolt arra, mily jót tett volna egy nagy séta a szabadban az ő Kálmánjának is, ki mindig igen szorgalmas volt s vajmi csekély pihenést szokott magának engedni. De azért a viláért sem árulta el, mire gondol, nehogy Kálmánt elhatározásában megingassa; sőt örömmel emlegette a

kedélyes órákat, melyeket Kálmán az öreg bácsival fog tölteni.

Igy beszélgettek együtt a reggelinél, midőn kocsi állt meg az ablak előtt s a kocsiban Józsi bácsit pillantották meg. A kocsi majdnem egészen tele volt rakva kosarakkal és csomagokkal, csak is az egyik ülés volt szabad.

— Kálmán, mondá a bácsi, te nekem ígérted a mai szünnapot, emlékszel-e még rá?

— Hogyne, bácsikám! Épen akartam is már indulni.

— Tudtam én jól, hogy számíthatok reád, azért is jöttem érted.

— Hogyan, kedves bácsi? én azt hittem, a lakásán fogjuk a napot tölteni, csendben olvasgatva.

— Mást gondoltam. A fő az, hogy együtt legyünk s elkísérhetlek az erdőbe, hol pajtásaid a napot töltik. Viszünk magunkkal jó sok elemózsínát is és azt hiszem, pajtásaid nem fogják visszautasítani. Reád bízom a házi gazda szerepét s te oszd ki majd közöttük a harapni valót. Szaporán! ugorj ide mellém s induljunk, mert még el találunk késni.

Nehéz volna leírni az örömujjongást, melylyel a kocsit fogadták, mikor az a tanulók gyűlhelyére érkezett. Sehogysem tudtak volt belenyugodni a Kálmán pajtásai, hogy ő ne legyen velök, mert mindnyájan szerették. Józsi bácsi iránt tehát nagy hálát is éreztek, a miért Kálmánt mégis közéjük vezette.

Kálmán mindaddig nem elegendett a játékba, míg öreg nagybátyjának jó enyhe, árnyékos helyet nem talált. Később aztán rákerült a sor a teli kosarak kiüri-

tésére s képzelhetni, hogy a fiuk közül egyik se kérette magát és a nap a lehető legkedélyesebben tölt el.

Józsi bácsi egészen fölvidult a fiatalok vidám játékán s haza menet megjegyzé, hogy ez a szabadban töltött nap igen jót tett neki. Aztán hozzá tette:

— Tudjátok, mi okozott nekem ma kiváltképen nagy örömet? Az, hogy találtam egy fiút, ki meg tudja tartani adott szavát. Kövessétek példáját, legyetek mindig szavatartók az életben!

Közli: IRÉN NÉNI.

SZEMBEKÖTŐSDI.

(Képpel a 133. lapon.)

BE VAN kötve a szemem . . .
Ugy-e szép, hogy engedem?

Vaktában csak kapkodok,
Van kaczagás, tréfa sok.

Még a Puncsi kutya is
Kifog rajtam a hamis.

De csak lassan! Ügyesen!
Jó a fül, ha vak a szem.

Addig-addig kapkodok,
Mig valakit megkapok.

Akkor ő lesz helyemen
Én meg vigan nevetem.

A HOSSZU UT.

(Képpel a 141. lapon.)

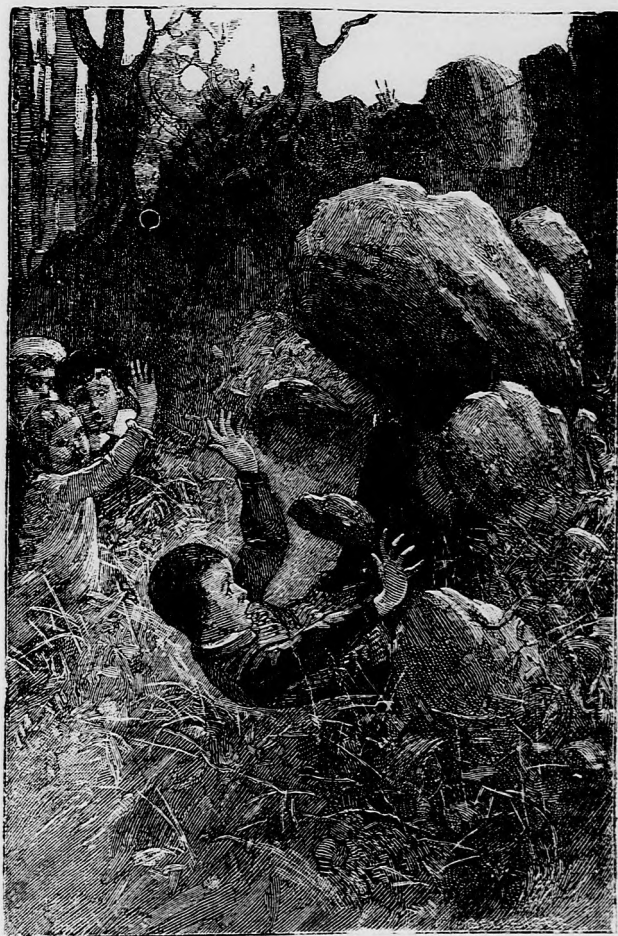
FURVA futott ki Károlyka az udvarból, csak egy félfüllel hallgatva oda, mit kiált a mama utána.

— Sietnem kell, mert különben nem érek oda idején, nevetni fognak rajtam, hogy hiába dicsekedtem.

A testvérei már jó félórával előbb utra keltek az erdőbe, hogy ott egy szép

helyecskén mulassanak és ozsonnáljanak. De Károly nem ment velök. Majd bizony, ő azokkal a kicsinyekkel fog úgy lassanként baktatni a hosszú uton.

— Csak menjetek, utólerlek én. Ismerem a vidéket, tudok én oda rövidebb utat s talán még hamarább ott leszek.
A mama pedig, épen mert ezt hal-

...ZUHANT LE. (Lásd a 142. lapon.)

lotta, azért kiáltotta utána, mikor végre megindult:

— Aztán eszedbe ne jusson az Om-lóhegyen át menni. Maradj szépen a rendes gyaloguton.

Csakhogy az a rendes gyalogut nagyon hosszadalmasan kanyargott a hegyek alatt. Károlyka pedig meg akarta mutatni, hogy bár később indult, mégis hamarabb lesz ott, vagy legalább is akkor,

a mikor a többiek. — Majd bizony én azon a hosszú uton megyek! Ha itt fölkapaszkodom a hegyre s a tulsó oldalán lemegyek, mindjárt ott leszek. A mama ugysem fogja tudni, merre mentem. Nem is látom át, mért ne mehetnék ezen a rövidebb uton. A mama mindig csak ijesztget.

Nem is ment a hosszú uton, hanem egyenesen neki az Omlóhegynek, melytől a mama eltiltotta. Szerencsésen följutott s a tulsó felén gyorsan indult lefelé, mert látta, hogy kis testvérei már épen oda érkeztek a völgybe. De a mint lefelé indult, egyszerre csak valami furcsát érzett s akaratlanul is eszébe jutott a mama intése. Mert sehogy sem tudott megállni a lábán. Az a meredek hegyoldal laza, omladó kövekből állt s amint egy-egy helyre lépett, az egész föld megindult a lába alatt. Ijedten ugrált ide-oda, de csak annál inkább megmozgatta a laza köveket s egyszerre csak azt vette észre, hogy nem tud megállni, alatta, fölötte, oldalvást csuszik, omlik a hegy, mázsás kövek mozdulnak meg s ő, egyensúlyt veszítve, rémült kiáltással zuhant (Lásd a képet a 141. lapon) le a mélybe, a ráomló föld és kövek pedig egészen eltemették.

Mi történt aztán vele, nem is tudta, mert elájult. Jó szerencse, hogy testvérei már ott voltak közel és bár kicsinyek voltak, mégis ki birták gyorsan ásni a föld alól. Mikor föleszmélt, már otthon feküdt az ágyában, de úgy összeviszta zuzva, hogy mozdulni sem tudott. De még örülhetett, hogy legalább keze-lába nem tört el és pár nap múlva fölkelhetett. Persze hogy nem tagadhatta el, miképen érte a veszedelem.

— A Gondviselés megóvott, de meg is büntetett, szolt a mama. Nem hallgattál intésemre s az engedelmesség, okosság hosszabb utja helyett a makacs önfejűség türelmetlen rövid útjára tértél. Most már tudod, hova vezet.

Nem is próbált Károlyka ilyet másodszor. És ha a mama intette valamire, nem csak úgy félfüllel hallgatott reá, hanem arra igyekezett, hogy jól megértse és kövesse is.

KIS UNOKA GRATULÁCIÓJA.

*I*N ELJÖVE hát az anyyira várt nap,
Áldott derekán az áldott szép nyárnak.
A midőn méznél édesebb az illat,
Gyümölcs már érik s virágok még nyílnak...
S megnyílik ajkam, mint a virág kelyhe,
Fohászra nyílik, e szép napra kelve,
Fohászom érted föl az égre szárnyal.
Hogy áldjon Isten sok, sok áldott nyárral.
Virág is nyíljék s megérjék gyümölcse.
Szíved sok vágját a jó ég betöltse.
A kiket szeretsz s kik szeretünk téged,
Érjünk mind **együtt** sok szép boldog évet,
Öregék, ifjak, férj, feleség, gyermek,
Nagyszülők egyben, jó testvérek mellett...
— Mint terepély fa: törzse, ága, lombja,
Mégvéd, ugy csábít árnyas nyugalomra,
Kínál gyümölcscsel s pázsitos tövében
Virágok nyílnak — — élted ilyen légyen!
Béla bácsi.

A KIS TANITÓNÓ.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

issé duzzogva, kedvetlenül sétált Lottika a kertben. Hogy is ne! mikor épen az imént meglehetősen komoly pirongatást kapott a tanítónőjétől, aki nem volt megelégedve a leczkével. Azt mondta, hogy Lottika nem figyel, nem tanul jól.

— Persze, neki könnyű! elégedetlenkedett Lottika. Neki nem kell megtanulni, ami a könyvben van, csak kérdezget és kezében tartja a könyvet. Az könnyű és kellemes. Kellene csak neki tanulnia! Hanem persze, tanítani az köny-

nyű dolog! Mindenre azt mondani, hogy ez sincs jól, az sincs jól. . .

Épen idáig jutott duzzogásában, mikor Pannika közeledett, az öreg béres kis leánya, a kivel Lottika sokat játszott és szaladgált a határban, a mit kellemesebbnek talált a leczkénél. De most az egyszer oda sem ügvelt Pannikának.

— Juj de haragos, kisasszonykám! szólt Pannika. Bántotta valaki?

— Persze hogy bántott!

— Kicsoda? Mivel?

— Nem érted te azt. Te nem jársz iskolába, ugy-e?

— Nem én. De az édes apám azt mondta, hogy esztendőre már bead az iskolába. Félek is már előre. Az nagyon nehéz, ugy-e, az a tanulás?

— Meghiszem azt! Sajnálak is, hogy te sem kerülöd el.

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami.

— Tudod mit, Pannika? Én majd segítek rajtad egy kicsit. Előre megtanítalak egyre-másra, ugy majd könnyebben boldogulsz.

— Ejnye, az bizony jó lesz. Hiszen a kisasszony ugyis sokat tud.

Lottika egyszerre nagyon meg volt elégedve azzal, hogy ő már sokat tanult. Szinte büszkén nézett le Pannikára, a ki még semmit sem tud.

— No, de majd tanítlak én. De aztán figyelned kell ám.

Megegyeztek, hogy a játékra szánt időből egy-egy órát, vagy félórát erre a komoly és szép célra szánnak s keresnek valami csöndes helyecskét. Mindjárt másnap meg is kezdték.

Berczi, a Lottika testvérbátyja, mindjárt az első napon megtudta a fontos tervet s nevetve mondá:

— No, már arra kíváncsi vagyok, milyen tanítónó válik belőled.

— Majd meg is látod, felelé Lottika büszkén.

Büszkének büszke volt rá, de már harmadnap ugy találta, hogy nem épen mulatságos feladatra vállalkozott. Igen, de hát ki is hitte volna, hogy az a Pannika olyan ostoba! Az hát, rettentően ostoba, tizszer is hiába magyaráz neki egy-egy dolgot, nem érti meg. Aztán nem is figyel a magyarázatra, hanem oda bámul, hogy röpködnek a madarak. Egész boszuság,

Az a gonosz Berczi pedig kaján mosolylyal mondá:

— No, tudod Lottikám, én nem hiszem, hogy csak Pannika a hib gattalak nehányszor, de biz'annak nem volt se füle se farka, a mit neki magyaráztál, így természetesen nem értette, tehát végre beleunt s oda sem figyelt. És ha nem lesz türelmed tizenegyedszer is megmagyarázni, a mit tizszer hiába magyaráztál, hát bizony a te kis tanítványod nem is fogja tudni.

Lottika meghökkent. Hiszen ez borzasztó! Igy hát először is törnie kell a fejét, mikép magyarázzon valamit ugy, hogy Pannika megértse; s ha tizféle módon nem érti, ki kell találni a tizenegyediket. És nem fogyni ki a türelemből, ha tanítványa figyelmetlen, ha fonákul felel.

— Jaj, ezt én meg nem birom, lemondok a tanításról, szólt Lottika. Inkább tanulok, az sokkal könnyebb.

A Pannika leczkái hamar véget értek, de a Lottika leczkái aztán annál jobban folytak. S a nevelőnőnek ezután kevés panasza volt, mert Lottika figyelt, iparkodott, nehogy ő reá is azt mondják, a mit ő mondott Pannikára. Azt pedig nem hitte többé, hogy nehezebb tanulni, mint tanítani.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. köt. 6-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Bárki leírhatja, aki irni tud.

Helyesen fejtették meg: Simai Sarolta, Bánhegyi Géza, Vajda Ödön és Ákos, Boros József, Makay Mariska, Krakauer Jolán és Blanka, Fort Ferencz, Kohn Gizella és Oszkár, Jaszenovics Izabella és Pista, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Boskovits Sándor, Déry Gizella, Emil és Jenő, Sarbó Elza, Bernáth Emil, Karsai Magda, Máder testvérek, Schmidt Jenny és Alexandra, Blau Hendrich, Szabó Ilonka, Titze György, Bisicz Vilmos és Andor, Loewy Anna és Márta, Messer Rudolf, Somssich Eszter, Ninger Aranka, Stern Ella, Ilonka és Jenő, Spitzer testvérek, Kéler Ida, Puteáni Zdenkó, Blau Jolán, Payr Ede, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Doroghy Kamilla, Reinicz Viktor, Vidovszky Ferencz, Fábry Andor.

*

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 6-dik számában közölt névfejtés megfejtése:

Rontó Pál.

Helyesen fejtették meg: Veszprémi Róza, Lisznai Adèle és Pali, Szalay Jolán, Schillinger Margit, Oesterreicher Magda és Miczi, Freund Gyula, Bukovinszky Lenke, Stärk Juliska és Dezső, Spitzer testvérek, Toldy testvérek, Hirsch Szerena, Pirtitzer Ida és Kornélia, Makay Mariska, Strobentz Ida és Lujza, Berthóty Erzsike, Póka Sarolta, Somssich Eszter, Stern testvérek, Messer Rudolf, Loewy Anna és Márta, Szabó Ilonka, Titze György, Bisicz Vilmos és Andor, Ninger Aranka, Blau Hendrich, Schmidt Jenny és Alexandra, Máder testvérek, Karsai Magda, Bernáth Emil, Sarbó Elza, Déry testvérek, Boskovits Sándor, Schlichter testvérek, Jaszenovics Izabella és Pista, Kohn Gizella és Oszkár, Fort Ferencz, Krakauer Jolán és Blanka, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Deseffy

Antal, Gerstl Aranka és Rózsika, Szeder Annuska, Platzer Vilmácska és Gizike, Kéler Ida, Blau Jolán, Payr Ede, Illyés Kálmán, Grünhut Elemér és Jenő, Doroghy Kamilla, Neuwelt Irma, Reinicz Béla, Zádor Béla, Steiner Boriska, Vidovszky Ferencz, Lam Zsiga, Péczely Aranka és Andor, Fábry Andor, Reichlin Róza, Reinel Mária.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Fábry Andor, Illyés Kálmán, Kéler Ida, Vidovszky Ferencz.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kéler Ida. Engemet az idén csakugyan egészen másfelé vitt az utam s így nem találkoztunk a gyönyörű Tátravidéken. Örvendek, hogy oly sok szép kirándulásban vettél részt s kellemes emlékekkel fogsz hazatérni. — **Puteáni Zdenko.** A megfejtés, mint az illető rovatból látható, helyes. S olyan kis írótól az olyan írás is teljesen kielégítő. — **Gerstl Rózsika és Aranka.** Így kezditek soraitokat: »A 6-dik számban közölt névfejtést mi a következőképen fejtettük meg«, de aztán nem írtátok le, hogy hát miképen fejtettétek meg. Így természetesen nem is vehettek föl a megfejtők sorába. És mintha az írás nem is a ti írásotok volna. Pedig gyakran megjegyztem, hogy kis olvasóimtól sajátkezü írást kívánok. — **Goldschmidt Zsigmond.** Megelégedéssel olvastam, hogy a »Kis Lap«-ból való, »A gazdag rokon« című darab eljátszásával sikert arattatok és jóval kötni össze, dícséretes. — **Gosztony Margit.** Szívűl sajnálom én is azokat a munkásokat, kiket a tüzvész megfosztott fáradságos munkájok gyümölcsétől; de gyűjtést nem indíthatok, mert ilyen kisebb tüzvész, sajnos, évenként több ezer történik hazánkban s a »Kis Lap« minden számában husz-harminez olyan kérelmet kellene közölnöm, a milyen a tied, ha az ilyen károsultak részére gyűjtögetnék. Ez nem feladata a »Kis Lap«-nak, mely csak általánosabb érdekű jótékony cizélokra gyűjt, de akkor sem szólíthatja fel kis olvasóit, hanem ha valamelyik küld adományt, azt Forgó bácsi eljuttatja rendeltetése helyére. Jóságos buzgalmad azonban, melylyel a szegény károsultakon segíteni ohajtánál, igen megatott s nemes gondolkodás bizonyosságát látom benne. — **Reinelt Mária.** Azok a versesekek szép érzelmeikről tanuskodnak, de a közölhetőség mértékét nem érik el. — **Máder testvérek.** Egyik-másik talán sorra kerül. — *Több levélről a jövő számban.*